

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

ספירת העומר בלשון ארמית

מובא ב'שבלי הלקטי' (סימן רל"ד) משם יתשובת הגאונים שסופרים ספירת העומר בלשון ארמי, וכ"ה בירי"ץ גיאתי (הלי חדש וספירת העומר) בשם ר'ב האי גאון. וכן מובא בסידור ר'ב סעדיא גאון' (דף קנ"ד), ובסידור הקדמון ר'בי שלמה ב"ר נתן סגלמאסי (כ"ז מיניו יצחקי סי' צ"ב אות ה'). וכן מובא בתכאליל ואף בתכאלל של יאבא שלום שבז"י המכונה 'משתאי' (מצורף בזה צילום ממנו).

וטעם הדבר כתב ביעץ חיים' למהרי"ץ זצוק"ל (ח"י עמי מא): וז"ל: המנהג לספור בלשון ארמי, אולי טעמו כטעם הקדוש שלא יתקנאו בנו המלאכים, לפי שבספירת העומר אנו נכנסים ומתעלים במי"ט שערי טהרה, ומצאתי בסי' התניא שמביא לשון המספר בלשון ארמי עייש ב' גאונים. אי"נ אפשר דבבל נתקן בלשון ארמי כדי שייבנו מספר אפילו עמי הארץ דבאינו מבין לשון קודש לא יצא כמי"ש מ"א משום הכי נתקן בלשון ארמי, עכ"ל. ומרן 'הגר"י רצאבי שליט"א, בשיעוריו הביא מהספרים הקדושים באורד, שימי העומר הם ימי דין, והוסיף שאפשר שזה רמז בלשון הספירה שאומרים 'האידינא' כלומר 'האי דינא', פירוש 'זה דין'.

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת וגו' (כא. א)

כתב מהר"ח כסאר זצ"ל בספרו 'קוץ המזבח' על פס' זה, וז"ל: חז"ל דרשו אמר ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים, עכ"ל. ויש לשאול, למה דרשו דרשה זו להזהיר גדולים על הקטנים במצוה זו שאינה מוטלת אלא בכהנים לבד, והו"ל [פירוש: והיה לו] לכתוב דרשה זו באחת משאר מצוות תורה השוין בכל, ואתיין [פירוש: ויבואו] שאר מצוות מינייהו [פירוש: מהם]. ויש לומר, שאר המצוות השוין בכל לא צריך להזהיר כל כך, דכיון שכולן מוזהרין עליהן, הקטנים רואים את גדולים ולומדין לעשות כמותן וא"צ להזהיר כל כך עליהן, משא"כ טומאת מת שאין ישראל מוזהרין עליהן אלא הכהנים, כשהקטנים רואין את הגדולים מיטמאין למת הן ולומדין מהן, לפיכך הוצרכו חז"ל לדרוש דרשה זו דאזהרה זו אינה אלא בכהנים דלא שייכא אלא בהן [פירוש: שלא שייכת אלא בהם]. עכ"ל מהר"ח כסאר זצוק"ל.

ובאמת אם נתבונן לא רק הילדים הקטנים מחקים את הגדולים, אלא אף יש מהאנשים הגדולים שלפענמים מחקים את הדור הקודם ללא כל היגיון ושכל על אף שהמצוות השתנתה. דוגמא לזה: אבותינו לא אכלו בתימן ירקות של חסלט אלא מהגידול הרגיל, אזי גם הם כעת אינם מחמירים לאכול חסלט. אך חסר להם את המודעות שבתימן האויר לא היה מזהם כמו כאן ולא היו מצויים כל מיני חרקים למיניהם ועוד כמו שכאן בארץ ישראל, וכמו שמעידים על זה הזקנים. עוד דוגמא נוספת: יש שאינם אוכלים דגים בשבת, כי אבותינו בתימן [בהרבה מקומות] לא אכלו דגים בשבת. ולא חכמו, אבותינו לא אכלו דגים, כי לא היה דגים במקום מושבתם היות והכל היה הרים ומדברות. וכן יש עוד דוגמאות רבות לזה.

וזאת אני כותב בכדי לחדד ולחזק את העניין שבאדם מוטבע כח חיקוי וההשפעה ממה שראות עיניו, ועל כן מחובתו לתת לב לא לעשות דבריו בסתם כמעתיק מהאחרים אלא יברר שורש וטעם הדבר, ואם אינו מאנשי הבינה יברר אצל יודעי דבר. וכן יזהר במעשיו שלא יגרום שאחרים הקטנים ממנו יסתכלו עליו ויחקוהו, ונמצא מכשיל אחרים, ללא רצונו וללא שימת לב.

וזכרנו כמה מעשים בכמה וכמה רבנים, שאירע להם אונס ואיחרו לתפילה וכדו', קמו בציבור והודיעו שהיו אנוסים, שלא יחשדום ולא יאמרו גם הרב מאחר, וילמדו אחרים מהם.

ועל מנת להפשטי ולקרב הדברים אלינו אכתוב דוגמאות ספורות לזה:

כמה וכמה פעמים שומעים הורים שמבקשים עצות בנפשם, איך לגרום לילד ללכת בזמן לתפילה או לקום מוקדם או לא לאחר לת"ת ועוד. ואינם נותנים לבם שהם הגורמים לזאת. כיצד? כאשר האב מאחר בעצמו לתפילה או שאחד ההורים קמים באיחור, או קובעים תור לרופא וכדו' ומאחרים לתור וכל כיוצא בזה. כל זאת הילד רואה ומחקה אותם. ומזקנים נתבונן, במעשי אבותינו ואמותינו הקדושים, שתמיד התעוררו הם לפני הילדים.

וגם כאשר רוצים לחנך לסדר, ניקיון, זריזות וכיוצא בזה, חייבים אנו להוות דוגמא, להיות זריזים ושהדברים שלנו החפצים והכלים יהיו נקיים ומסודרים במקומם, ולא לפזרם אחת הנה ואחת הנה. כי אם לא כן אל יתפלא ההורה למה בנו לא מסודר וכי. אם הכיור במטבח כל הזמן מלא כלים שאינם נקיים, למה שהילד יקפיד שחפציו יהיו נקיים??

ואם קרה ושינה ההורה מהרצוי מסיבה כל שהיא. כדאי מאוד שיאמר לבנו הרואה אותו, לא לעשות כמוהו, אלא לעשות את הרצוי ומה שאביו שינה מן הרצוי, היות שיש לו סיבה לדבר. וזה מה שמלמדינו הכתוב להזהיר הגדולים על הקטנים וכמו שפירש מהר"ח כסאר זצוק"ל, זיע"א.

התודה והברכה למחנך היקר הרב גל לוי הי"ו, אשר מלבד מסירותו הרבה לחינוך תשב"ר, פועל למען הת"ת. יהא רעוא שיראה ברכה בעמלו וחפץ ה' בידו יצלה, אכ"י

לעילוי נשמת
סיניה בן עזיז
תנצב"ה

מחידושי רבותינו

שורשי וכוונת מצוות 'העומר',
והטעם שנקראת כך.

פתרונות לפרשת 'אחרי מות - קדושים'
אחודה חידה! מי שלא מחזיק במחלוקת ולא
מביא רעה על אדם בעולם וכל מעשיו לשם שמים.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב אהרן קפרי זצ"ל
הזוכה בהגרלה: מאיר סוליומן.

אולי חידה!
מה הגימטריא המבאת בעלון
שאינה עולה כמקנה?
ובאמת כיצד היא עולה למקנה?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

זה שאמר הכתוב, 'אם תבקשנה ככסף, וכמטמונים תחפשנה. אז תבין יראת ה', ודעת אלודים
תמצאי'. הכתוב מלמדנו בלומדי תורה ומעיינים במצוותיה וסדר עשייתן וטעמיהן, שצריך האדם
להיות תר בשכלו בכל ענין ומעשה למה היה כך.

וזה המשיל שלמה, אם תבקשנה ככסף שהמחזור אחר מחצב הכסף, מלקט מאבניו ומעפריו ומתיך אותן בטורח
גדול עד שעומד על אמתת המחצב, אם הוא מן העפר או מן האבנים שבאותן מקומות סופו להשיג אמתתו,
וסוף מתעשר או שנודע לו שבמקום פלוני מטמוניות של כסף וזהב. הכסיל שלא נשאו לבו לחפש המטמון ואמר
בלבו מי יוכל לדעת היכן הניחו המטמון וכוונת מקומו ועוזב הכל והולך. ובעל החריצות מחזור באותן המקומות
וחופר כמה חפירות ועושה כמה תחבולות עד שמוצא המטמון או מקצתו. לכך המשיל בעלי העיון למבקשי כסף
במחצב חופרו המטמוניות שהם משתמשים בשכלם במצות השם יתברך ואיכותן ואופניהם וסוף משיגים האמת
והבא ליטור מסייעין אותו.

ועתה, דע אתה המעיין, כי כלל המצוות שניתנו לקבוע בנפש אמונה שלימה מצד מעשיהן או מצד תכונתן. כלל
הדברים, שצריך מי שיש לו לב לשאול ולתמוה על איזה מעשה מפני מה היה כך ולמה נצטוינו לעשותו כך
וכך שהדרכים מוגבלים בכל המצוות, כשתעיין בהם לא יחסר ולא יותיר, שאם חסר או הותיר פסל, להורות שהן
אלהיות לא נמוסיות. אם כן צריך לחקור בכל דבר כפי מסת ידו, ובלבד שיהיה המעיין בקי ולא יטה ימין
ושמאל בחילוף האמת חס ושלום.

והתורה נמשלה במים לענין נפלא, רצה לומר, היודע לשוט ראוי לו להיכנס למקומות המסוכנים במים העמוקים ונכנס בשלום ויוצא בשלום,
ומי שאינו מכיר לשוט ודאי זה טובע. וכבר המשילו שלמה המלך ע"ה באמרו 'למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב איני'. להודיעך מה
שאמרנו ואין להאריך בזה.

ודע, כי בזאת הפרשה כמה מצוות שהן תלויות בזמן, השבת והפסח והעומר והשופר ויום הכיפורים והסוכה והלולב. אמנם השבת כבר פירשנו
מה שיכלנו בבראשית ובויקהל, והפסח בבא אל פרעה, **ועתה נתחיל לבאר מצוות העומר וכוונתה מה היא,** ימחרת השבת השביעית תספור
חמישים יום.

תנו רבנן על שלושה דברים העולם, עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. אמרו חכמינו ז"ל: לא היה עולם עומד עד שניתנה
התורה אלא בחסדיו של הקדוש ברוך הוא. לפי שמצינו בהלל הגדול כי לעולם חסדו, כ"ו כנגד כ"ו דורות שהיו קודם מתן התורה. בוא
וראה, כשנגלה הקדוש ברוך הוא על משה רבינו עליו השלום בהר חורב, אמר לו, בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את ה' האלודים על
ההר הזה. וכך היה אומר לפרעה: שלח את עמי ויעבדוני, דרך שלושת ימים נלך במדבר ונזבחה לה' אלודינו. וכשיצאו למה לא צוום
שיעבדו, אלא איחרם עד ו' בסיון וצוום שיספרו את הימים יום יום? אם תאמר לאהבת נתינת התורה כמו שאמרו מקצת מהחכמים זכרונם
לברכה, הרי המצוה הזאת אחר נתינת התורה, כי מתן תורה בשנה ראשונה, והדיבור הזה באהל מועד כפי פשט הפסוק, ואי אפשר בזה שיאמר
אדם אין מוקדם ומאוחר בתורה.

ובזוהר אמר, שלא איחרם שבעה שבועות אלא כדי לטהרם מטומאות גילולי מצרים, שטהרת הטמאים החמורים שבעה ימים כנדה וכזבה
ומצורע וטמא מת, ועל הרוב שהכל סופרים שבעה, ואלו היה חומר בטומאתם וטהרתם מכל וכל, לפיכך היה שבעה שבועות וזה נכון מאוד
ליוצאי מצרים, אם כן מה היה לנו במנין אותם הימים שבין פסח לעצרת ימי דין, ונראה שזה היפך המבוקש, מי שהוא מיכין עצמו לקבל
התורה וליטור תאמר עליו שהוא עומד בדין?! ועד עתה נוהגים הספרדים שלא לגלח עד עצרת, ויש מהם עד ל"ג לעומר, וקריאת ימי העומר
צריך עיון. עיין שם מה נופל שם זה, כלל הדברים, צריך טעם על כל דבר ודבר מאלו הנזכרים ויראנו דרך האמת אמן.

ומה שנראה לי בזה, כי כשיצאו ממצרים הכוונה הראשונה היתה שיקבלו התורה בסיני, ואיחרם עד שישי בסיון, שעל פי ה' יחנו, על פי ה'
יסעו, אי אפשר להם שיסעו לסיני בלא רשות השם יתברך, והכל בחכמתו ברוך הוא, לפי מה שאמר בזוהר לטור שבעה שבועות, אבל לא
היה זה גילוי להם טעם איחרם עד ו' בסיון. ומה שנראה בזה הזמן מפני מה היה דין הדבר מפורסם מאליו הלא הכוונה היתה לקבל התורה
כשיצאו ממצרים, ובהמתנתם לא אמרו היכן תורתנו שאמר השם ליתן לנו, ולא ביקשו אלא צרכי הגוף במרה ובמן ובשלי. והי איחרם
בחכמתו, מחכה להם שיבקשו לעבדו, או איך תהיה הנהגתם לקבל תורה. אלא היו שמחים באיחרם ומבקשים צרכי הגוף, ועזבו ארחות השם
שהם חיי הנפש.

משל למה הדבר דומה, לחכם זקן שאמר לתלמידיו נשכים ונשנה מסכת פלונית. השכימו כולם והיה הרב שותק ללמדם לכל מה שעלה בדעתו
לאחרם, ולא היה אחד מהם אומר לרבו, רבי, למדיני אותה מסכתא שלימדתנו מבערב, אלא היו כולם שמחים בשתיקותו. והיה הרב כועס
עליהם, שלא היה בהם איש מבקש טעם לשתיקותו. כך הקדוש ברוך הוא, איחר את ישראל לתיקונם לרצונם, והם לא הקפידו מפני מה היה
איחרים זה, אלא שמחו בשתיקותו. מפני זה היו ראויים לשיטפה, והעד ביאת עמלק בפרדים קודם מתן תורה. ורבותינו ז"ל אמרו, מאי
רפידים, שרפו ידיהם מן התורה. רצה לומר, שהיו שותקים מלזכור שום עבודה שיצאו בעבורה. לפיכך עמדו אותן הימים ימי דין לדורות. אמר
הקדוש ברוך הוא, אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם לדורות כמנין אותן הימים. לקבוע בליבנו יראה, שמתוך כך נוסיף לקח באלו
הימים ונהפוך הדין לרחמים. כד"א, ונהפוך הוא.

ונקראו **ימי העומר** לעניינים מתחלפים, אם זכה המקיים כל האמור כאן באותן הימים מרחמים עליו. כמו שנאמר בו, 'ילבושיה כתלג חיור
ושער רישיה כעמר נקי'. ומנין המלה עולה שיי"ה כמא דאת אמר, 'ודע כי ישה לך אלוה מעונך' (איוב יא). ואם לא יהפוך עליו מרע, רצה לומר,
מרעין בישין.

המשך בעמוד
הבא

צמצוחי לשון
שו"מן - מה שכיום
אומרים שו"מן.

לרפואת
אבנר בן יפת
בתוך שכחעי"

ניתן להקדיש את העלון
להצלחה, לרפואת, לעילוי נשמת.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם

לזשי"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

ימי דין

ידוע מה שאמרו חז"ל שימי ספירת העומר המה ימי דין (וטעם הדבר יעוין באריכות בגיליון בחידושי רבותינו). דבר זה הורגש אצל אבותינו הקדושים, שעל אף שהחמירו בכל השנה לא לשמוע כלי שיר (מלבד הפח (בחלק מקהילות תימן) שאינו בגדר כלי שיר) היות ונחרב בית המקדש (בס"ד בל"ג בפעם אחרת נרחיב בזה). מכל מקום החמירו בהרבה מקהילות תימן, לא לשרר אפילו בפה, למעט שבתות או סעודות מצוה שהגיע זמנן (כמובא בשע"ה סימן צ"ב ס"ז).
וגם כיום יש המשמרים זאת דוגמת מרן הגר"י רצאבי שליט"א שנהוג בבית מדרשו לומר 'הללי בעת שנכנס למסור את שיעורו השבועי במוצ"ש, אך בימים אלו ביקש שלא יאמרוהו. ואשרי מי שיראת ה' היא אוצרו.

ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה: לעולם יהא אדם ערם ביראה, ושכינה מדבקת בו, מע"ר, כמעט איש ולויות סביב, ועל אויביו רעיים ירעם מן שמים ה', וסוף יורש את העולם הנקרא יש, כד"א, 'להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא'.

ואני החושק בזה הספר נראה לי טעם מדברי חכמינו ז"ל וזהו: מפני מה הימים האלו ימי דין? תדע, שזה סיבה כשיצאו ישראל ממצרים והגיעו לים והמרו עליהם, ועמדה עליהם מדת הדין. אלמלא עזרם משה בתפלה, ונעשה להם נס, ואמרו שירה. וכשיצאו מהים והגיעו למרה ונתלוננו על משה, עד שהגיעו לרפידים ואמרו היש ה' בקרבנו או אין, וכפרו ביחידו של עולם, ובא עליהם עמלק. ואותם הימים נקראו על שם המאורע שכן תמצא עמ"ר במנין י"ש וזהו שאמרו, היש ה' בקרבנו או אין, ועמר במספר קטן עולה אחד, אחד שני פעמים עולה כ"ו וכפרו בשם. וכן תמצא מנין אחר, באַתְּ בָּשׁ עולה תקי"ס שהוא בגימטריא שירים, שבזכות העומר שעתיד להביא בפסח דורות, אמרו שירה על הים והיא הגינה עליהם ומשכה עליהם מדת רחמים. ולפי שהעומר בא מכוח הדין מתבואה חדשה שבטבעה וחומה מבלבלת השכל ומוכרת היצר, אותן הימים ימי דין.

ולכך גזרו על התספורת בעומר עד ל"ג ימים שכן תמצא עמר באַתְּ בָּשׁ זי"ג, וזהו בחילוף אותיות גז"י כדאיתא גז"י נזרך והשליכי, ואין נזירות אלא גידול שיער, וסתם נזירות שלושים יום רצה לומר שמספרין שער ראשן וממליכין אותו להמשיך עליהם רחמים, שגידול שער מצד מדת הדין שמנוולת את האדם ומכנעת לבו, כדאיתא 'אישי שעירי' שהוא לשון דין, שעשו מדת הדין וזה חלקו. אבל יעקב איש חלק מדת רחמים, חלק השם. ולכך אנו מתישין כוחו ומעבירין השיער ביום ל"ד בעומר, כוחו בגימטריא ל"ד, ולכך אנו מעבירין ימי הדין ומכניסין הרחמים, שהשיער הוא שער, אל תקרי שיער אלא שער, רצה לומר, שערי רחמים. ולכך מביאין עומר בפסח וזהו יובילו שי למורא, לכך נקראו אותן הימים ימי דין ונהפכין לרחמים. ונאי, 'ירחם עלינו האל אלהי' מכף מעוול וחומץ. כד"א, 'ונתן לך רחמים ורחמך', אמן כן יהי רצון יע"ה עד כאן.

ועל דרך הקבלה מפני מה אלו הימים ימי דין? להודיעך, כי לכל זמן ועת לכל חפץ, ואין זה נגלה אלא למי שברא הזמן ויודע חלקיו אם טוב ואם רע. כד"א, 'גם לא ידע האדם את עתו בהם יוקשים'. וכך קבלו המקובלים, אלו ימי דין ועלינו לקבל ונוסיף אהבה לשם יתברך אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש.

ועוד טעם אחר שאלו הימים ימי דין, כמו כן נהגו ישראל שלא לגלח עד ל"ג לכל הפחות. יאמר, משום שהיה לרבי עקיבה עשרים וארבעה אלף תלמידים וכולם מתו מפסח לעצרת עד ל"ג לעומר. ומפני מה? יש אומרים שהיו נוגעין זה בזה. וצריך לחפש אחר זה הדבר, ודברי חכמים צריכין עיון להוציאן מפשטן, לפי שאי אפשר בזה אפילו בשאר המון ישראל, קל וחומר בתלמידים שיהיו נחשדין על דבר זה. ותדע, כשגזרו על הייחוד לא גזרו אלא על הזכרים שלא נחשדו ישראל על כך. ויש לומר שלא היו נוחים זה לזה בהלכה אלא בקנטור כל ימיהם כל אחד לחבירו, וראה מה היה בימי חכמי המשנה.

מעשה ברבי טרפון ורבי יהודה בר נחמן ורבי עקיבא, שהיו נושאים ונותנים במצות העומר ובשתי הלחם, למה אם הקריב קודם לעומר פסל, וקודם לשתי הלחם כשר, לרבי טרפון אמר לפסול? אמר לו רבי יהודה, אם תאמר כמקריב קודם לעומר שהכל אסור לגבוה, ולהדיוט תאמר במקריב קודם שתי הלחם שכבר הותר להדיוט מפני זה היה כשר. ראה רבי עקיבא שצהבו פניו של רבי יהודה, אמר לו, צהבו פניך שהישבתה את הזקן, תמיה אני עליך אם תאריך ימים בעולם. אמר רבי יהודה בן אלעזר, הדבר היה בפסח וכשבאתי לעצרת, אמרתי, היכן יהודה? אמר לי, הלך לו. הלא תראה ומה אם רבי יהודה שלא הקניט לרבי טרפון פעם אחת נענש. אלו שמקניטין זה לזה כל ימיהם על אחת כמה וכמה. וכל כך למה, שגרם זמן הפורענות בין פסח לעצרת לכך נענשו. ועל שלא היו מכבדים זה את זה כינו מעשיהם בנגיעה. וראוי לכל אדם לדון לכף זכות והמשכיל יבין.

(יצדה לדרד'י למהר"י צ'אהרי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

ממהרין להיפריע...

סמוך לישוב יגב צברי בארץ תימן שכן כפר המכונה ישעב שועיב! בכפר זה התגורר הרב הצדיק הקדוש מארי חיים אל עורר זצ"ל. פעם אחת ביום חגגו בשמחת תורה יצא הרב עם הצבור לאחר התפילה מבית הכנסת לביתו לעשות קדוש כמו בכל שנה. כל ציבור האנשים היוצאים היו מלובשים בלבוש יום טוב המתאים לשמחת תורה.

עוד בעודם הולכים עבר גוי אחד בנו של מושל העיר ההיא. כאשר ראו בן המושל נתמלא תאווה ושנאה על הצבור, ויותר נתמלא כעס על הרב שהלך כמלך בראש הגדוד. נגש הגוי הרשע אל הרב, וסטר לו על פניו. ציבור האנשים שהיה במקום רעש וגעש מהמעשה הנורא והתחילו למחות בגוי. אך הרב פנה אליהם והשתיק אותם ולא הסכים להם לדבר בשום אופן.

בן המושל הרשע אחר שסטור לרב המשיך בדרכו כאילו כלום לא אירע, אך לא הספיק להגיע לביתו, והנה צץ לו נחש ארסי ונשכו, ומת במקום. האנשים שראו זאת רצו אצו לבית המושל לספר לו את שיעשה בנו לרב ללא כל סיבה, ואת שנשכו הנחש, והנה כעת מת הוא ברחובה של עיר. שלח המושל אבי הבחור שליח לרב שיאמר לו. אני יודע שבני אשם, אבל היית נותן לו להגיע הביתה שימות בבית.

(יהדות שרעב בתימן עמי קיא)

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו ז"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לעילוי נשמת

אהרן בן שלום
תנצב"ה

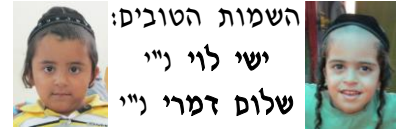

תפארת בנים

תלמידי המכינה לומדים בהנאה בקבוצות קטנות

לשמוע... לשמוח... ולהתענג על הפירות המתוקים, אשר אמרו בליל הסדר את ה'מא כבר' על אף שהגם רכים ועוללים ילדי הגנים, שלא נמנו בעלון הקודם,

השמות הטובים:
ישי לוי נ"י
שלום דמרי נ"י

יה"ר שיזכו להיות תפארת להוריהם ולכל עם ישאל, אכ"ר.

תלמידי כיתה ב' זכו לסיים את פרשיות צו ושמני ואף עשו

משננים גם בחצרות...

מסיבת סיום לרגל שמחתם. יה"ר שיזכו לסיים את כל התורה כולה מהחל ועד גמירא, אכ"ר

הפירות בעולם הזה... והנים מהמבצע

בעלי חסד, על זמן הפסקה. ירבו כמותן..

המבצע בעצמותנו!!
זשאיות הארטיקים זהטילונים!!
לא מצטיקה להעניא!!

עדין לגזולות...
סיים את כל מסכת אבות בע"פ התלמיד הנעים אליסף דחבש נ"י ועל זאת קיבל תועדת הערכה וברכה שיה"ר שיזכה לסיים את כל הש"ס בע"פ, אכ"ר

ועל זאת קיבל תועדת הערכה וברכה שיה"ר שיזכה לסיים את כל הש"ס בע"פ, אכ"ר

התלמיד הלל אושרי נ"י

זכה השבוע בהגדלת מבצע "בפרקי אבותינו"

חכמי תימן

הרב שלום דאיבי זצ"ל

נולד בישוב אלקצר שבמחוז כולאן. תלמיד הרב אברהם סיאני. לעיתים תכופות פקד את צנעא, ויצק מים עיי גדולי רבניה. הורשה לשחיטה עיי רבינו יחיא יצחק הלוי ובית דינו. בקהילתו שימש שוחט ומוהל, מקדש ומגרש. נתמנה עיי גדולי דורו לשלוחא דרבנן ולמפקח מחוי על ענייני איסור והתר, טהרה, קידושין וגטין. עלה לארץ בכסלו תשי"ט. תחילה התגורר ברה"ע ועסק בהוראה לתלמידים. לימים נסמך עיי הרב שלום יצחק הלוי. הראשלי"צ הרב עובדיה יוסף זצ"ל מינהו לרב הישוב נתיב השיירה והסביבה. לעת זקנותו גר בבני ברק ולמד בהתמדה מבוקר עד ערב בכלול תורה ועולם. שיף עייל שיף ונפיק ועסיק באורייתא תדירא. חיבר ספרים 'מנוחת שלום' יסוכת שלום' ו'דברי שלום'.

נפטר בבני ברק י"ח אייר ה'תש"ס זע"א

התודה...

למשפחת דמרי היקרה אשר הוסיפו עדיה על עדיבתם ותרמו בפרקי אבותינו.

יהא רעוא שיתברכו בכל מילי דמיטב מן קדם מריה שמיא, ויראן ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם, אכ"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה בכל הגברות האמורות בתורה לעמלי מערכת העלון ובפרט למוכיר היקר הרב אמית חוד הי"ץ אשר עומל רבות למען תשבי"ה, בזמנו וחזן לזמנו, ישלם ה' לו בצפלי כפליים, וכל אשר יעשה יצלחה.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com